

KIWI

magazín

č. 201

*zima,
zima,
zima je veliká ...*

SLOVO ŘEDITELE

Pololetí máme za sebou, třídou skončeného pololetí jsou „Opice“. Gratulujeme jim i všem třídám, které získaly minimálně 25 bodů. Tyto třídy obdržely žolíky, které si rozdělí mezi sebou podle zásluh. Každý si je pak podepíše a v následujícím pololetí i příštím školním roce může využít podle pravidel. Druhé pololetí začalo jarními prázdninami, snad jste si je všichni užili a trochu si odpočinuli. Všichni žáci 9. ročníku a několik žáků 5. a 7. ročníku podává přihlášky. Letos mnozí nově – elektronicky a s možností vybrat až 3 střední školy. Tak hodně štěstí a zkušeností v dubnu. Čas příprav se krátí...

Mgr. et Bc. Daniel Kaiser – ředitel

Na zahradě bývá bílo i po ránu. Děti z družiny dokrmují ptáčky v krmítkách, aby se hlavně díky slunečnicovým semínkům obalili tukem a vydrželi zimu. Ve večerních hodinách se po zahradě toulají zajíci, občas liška – hledají klid. Jaké je počasí aktuálně u školy, ale už nezjistíte. Meteorologickou stanici jsme totiž předali další škole, aby i tam mohli žáci pozorovat například míru znečištění ovzduší.

Přeji Vám klidný vstup do druhého pololetí!

REDAKCE

3. I – Eliška Posekaná; 3. J – Jakub Mikula; 4. G – Anna Pavcová;
6. A – Kloučková Marie a Sophie Vild; 8. Š – Helene Grisonová;
8. T – Galíková Anežka; 8. U – Hájková Justýna a Klikarová Valerie;
9. O – Kristýna Bakosová; 9. P – Maxmilián Březina

Korektura textů: Mgr. Daniela Kaudersová

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Mrkva (úprava fotek, formát textů a stran, tisk)

OBSAH TOHOTO ČÍSLA

SLOVO ŘEDITELE	2
AKTUÁLNĚ – úspěch Kiwi magazínu, celoškolní soutěž aj.	5–6
ROZHOVOR – Jana Mrvíková, Mates Břešťák a další	9–14
ŠKOLNÍ AKCE – návštěva sněmovny, parlamentu, ČNB aj.	14–23
KULTURA – Pet tropicana, Jarinovo poetické okénko	24–26
MEZI ŽÁKY – aktivity ŠD, zakončení kroužků, umělá inteligence	26–31
ANKETA – téma Sport a život	31–32
CESTOVÁNÍ – Mexiko, život v horách	33–34
ZÁBAVA – vtipy o škole, luštíme v angličtině	35–36

Kiwi magazín slaví úspěch

Rád bych se s vámi podělil o příjemné informace spojené s tvorbou tohoto školního magazínu. Vloni jsme se poprvé rozhodli zařadit náš magazín do celorepublikové soutěže, odborníci tedy hodnotili naši činnost a my doufali v dobrý verdikt ... stalo se. První kolo se konalo v Praze, zde jsme obsadili 2. místo ze všech přihlášených škol, a že jich bylo. Výsledek nás přímo šokoval. Kolo druhé, závěrečné, se konalo v brněnské metropoli, ani tam jsme nedopadli špatně, 15. místo z 219 časopisů z celé ČR je velice dobré. Soutěžili jsme v kategorii časopis pro 1. a 2. stupeň. Tímto děkuji všem redaktorům za jejich nasazení a nápady.

Tomáš Mrkva – text

Výsledky školní soutěže

Vyhodnocení školní hry za 1. pololetí školního roku 2023/24. Body získávaly třídy za prospěch, účast a umístění v soutěžích, reprezentaci školy, za sběr papíru, organizaci školních akcí, psaní do školního časopisu, relace ve školním rozhlasu a další aktivity. Třídy, které získaly více jak 25 bodů, získaly žolíky. Třídou tohoto pololetí se staly OPICE! Gratulujeme! Třídy prvního ročníku začínají hrát v novém pololetí.

2.-3.ročník			4.-6.ročník			7.-9.ročník		
1.	3. Jeleni	21	1.-2.	4. Fénixové	25	1.	9. Opice	38
2.	2. Kosatky	20	1.-2.	4. Gaviálové	25	2.	8. Užovky	36
3.	3. Impaly	18	3.	6. Albatrosi	23	3.	8. Tučňáci	33
4.-5.	2. Lvi	17	4.	4. Huculové	21	4.-5.	7. Žirafy	27
4.-5.	2. Medúzy	17	5.	5. Dikobrazi	19	4.-5.	9. Papoušci	27
6.	3. Chobotnice	15	6.	6. Cikády	17	6.	7. Zajíci	25
			7.	5. Eoraptoři	16	7.	7. Včely	20
			8.	6. Bažanti	14	8.	9. Rosničky	10
			9.	5. Čolci	13		8. Šídla	23

Hlasování o využití vydělaných peněz

Třídy navrhly, čím by si přály vylepšit školní prostředí nebo komu pomoci. Následně se každý mohl vyjádřit a dát svůj hlas realizovatelným nápadům. A jak to dopadlo, si přečtete v následující tabulce:

Hlasování o výdělku z JARMARKU

72 569 Kč 5.-9.r.

návrhy	počet hlasů	částka
míče na vrátnici (basket, kopaná, volejbal)	107	3000
sponzoring na kojenecký ústav / dětský domov	80	5000
sklopné sedáky na chodbách u tříd, kde se čeká	130	62000
větší zrcadla na WC v nové budově	91	2569
částka z jarmarku		72569

Hlasování o výdělku z JARMARKU

53 523 Kč 0.-4.r.

návrhy	počet hlasů	částka
sponzoring lemura katy v ZOO	95	6000
sponzoring na kojenecký ústav	80	10000
knihy do ŠK	83	5000
fotopasti pro "Prales dětem"	94	7500
houpačka kláda	54	27523
podpora útulku pro zvířata	130	10000
ze vstupného na Vánoční koncert		-12500
částka z jarmarku		53523

Charita byla odeslána, knihy zakoupeny, ostatní věci by měly dorazit do konce března.

Máte ve svých řadách šikuly, talenty, kamarády s širokým srdcem? Je mezi Vámi někdo, kdo „Dělá víc, než musí?“ Nominujte svého spolužáka, spolužačku, připravte portfolio, které bude vyvěšeno ve spojovačce, abyste pak mohli dát hlas budoucímu reprezentantovi školy. Ten, nebo ta, se pak dočká slavnostního ocenění paní místostarostkou na radnici Prahy 4.

Daniel Kaiser – text, zpracování výsledků

ROZHOVOR

Bc. Jana Mrvíková asistent pedagoga

Jaká je vaše oblíbená barva?

Mám ráda kombinaci černé a bílé.

Co děláte ráda ve volném čase?

Trávím čas s přáteli a kamarády.

Jaké je vaše oblíbené jídlo?

Smažený sýr s bramborem a tatarkou.

Štve vás něco na povolání asistentky?

Zatím jsem nic nenašla.

Chtěla byste být v budoucnu učitelka nebo vychovatelka?

Zatím ještě nevím a mám to tak půl na půl.

Když jste byla malá jaký byl váš oblíbený předmět ve škole?

Tělocvik.

Proč jste si vybrala zrovna naši školu?

Já jsem si ji vlastně vybrala kvůli tomu, že jsem komunikovala s panem ředitelem. A když jsem tu byla na pohovoru, tak mě ta škola velmi zaujala. Zdálo se mi, že jsou tady všichni milí a strašně hodní. Všichni mi hodně pomáhají, za což jsem strašně vděčná a děkuju. Ze začátku to na mě udělalo hezký dojem, proto jsem si tuto školu vybrala.

Marie Kloučková a Sophie Vild, 6. A – text (foto: J. Mrvíková)

Mates Břešťák ala klaun Špína cirkusu Ohana

Ohana horor cirkus už jen díky názvu Ohana, což znamená rodina, je místem, kam chceme, aby se diváci vraceli. Takže, třeba když sem přijede nějaký divák, kterému se tady líbí, tak mu umožníme, aby přijel třeba pod stan v létě. Chceme, aby se ti lidé, ač je to hororový cirkus, cítili dobře. Aby, když se zavře stan a začne představení, zapomněli na všechny strasti a fakt si užívali tu hororovou energii. Cirkus Ohana je mix hororu, rocku a erotiky. Je to ta nejzvrácenější show v České republice, kterou divák musí pochopit. Je to souhra artistky, tanečních kreací s baviči klauny, ale na pozadí hororu. Není to prostě cirkus pro děti a už nikdy nebude. Lidem se to líbí, ale samozřejmě se někdy najde někdo, komu se to nelíbí. Ale tak to prostě někdy je a nedá se zavděčit vždycky všem.

1. Jak vznikl cirkus Ohana?

Cirkus Ohana vznikl v roce 2016, kdy my jsme vlastně byli v zahraničí na angažmá jakožto artisti a klauni, ale trošičku se nám nelíbilo, že vlastně to ředitelstvo ten cirkus dělalo trošku jinýma očima, než třeba bychom ho dělali my. Kolegyně vlastně přišla, že by chtěla zkusit další roket s cirkusem, takže jsme všechno dohromady, rychle nakoupili, dali dohromady peníze a vyjeli jsme jako cirkus pro děti s muzikálovou rodinnou show, ale lišili jsme se tím, že to právě bylo hodně muzikálové. Měli jsme program, který byl takový dobrodružný, jmenovalo se to Cesta kolem světa a potom rok na to jsme dělali Jumanji. Už hned při tom prvním roce jsme přišli na to, že nechceme dělat dětský cirkus a že budeme dělat cirkus pro dospělé. Takže jsme se rozhodli, že uděláme něco jiného, zkusili jsme sáhnout po hororových cirkusech, po hororovém programu, no a vlastně tedy už od roku 2017 děláme hororový cirkus. Já jsem rád, že to vyšlo, je rok 2023 a já ťukám, že diváci čím dál tím víc a víc chodí a že se to stalo vlastně novou složkou kultury v Česku.

2. Jak ses k cirkusu dostal?

Když jsem byl ve 3 letech na cirkusu s rodiči, tak jsem si to prostě zamiloval. Je to neskutečné, ale já si prostě pamatuji v těch necelých 4 letech

svoji návštěvu v cirkusu a mě ten svět prostě očaroval a v té době jsem si řekl, že až budu dospělý, tak budu mít cirkus a budu klaunem, anebo kouzelníkem. Pořád jsem se toho držel a postupem času jsem se začal seznamovat s různými cirkusovými rodinami, konkrétně s cirkusem Jo-Joo. Začal jsem tam jezdit na prázdniny a začal jsem postupně vystupovat. Přitom jsem ještě dodělával školu, no a pak mě ta cesta vedla dál. Ale v životě by mě nenapadlo, že postava klauna Špíny, kterého dělám, bude zažívat takový boom jako zažívá, a jsem za to neskutečně rád.

3. Je těžké pro diváky vymýšlet takovýto typ představení?

Samozřejmě je důležité, aby se program neokoukal, a musíme je něčím překvapit a něčím šokovat. To znamená, že to nemůže být pořád jenom ta hororová linie a že z toho nezůstane ten stejný program. Snažíme se neustále do toho investovat. Pořádili jsme si například novou backstage, nová světla a už máme nápady na příští rok. Takže si myslím, že možná je to někdy jednoduché, ale zase někdy je to samozřejmě složitější. Jako třeba sehnat něco a vymyslet něco, co tady ještě nebylo. Ale my jsme vlastně celek mladých lidí, takže každý vždycky přijde s nějakým nápadem a snažíme se to realizovat tak, aby se to návštěvníkům líbilo.

4. Jak vzniklo tvoje alterego Špína?

My jsme byli na hororu It v kině a mně se hrozně líbili klauni, takže jsem se inspiroval vlastně předlohou It. Nechtěl jsem a nemám rád, když se něco kopíruje, takže jsem si to trošku udělal podle svého, protože si myslím, že tam sice je to It nějak vyjádřeno, ale každý to It vidí úplně jinak. Make-up se samozřejmě tomu trošku podobá, ale sám divák, který přijde na program, tak si řekne, že se asi takhle to It v tom filmu nechová. Já jsem nad tím vlastně nijak nepřemýšlel, takže když jsem poprvé vystoupil v rámci naší první show s hororem, tak to byla vlastně improvizace. Mně se ušil kostým dva dny před premiérou a pak už jsem do toho vlítnul. A vlastně tak, jak stárnu já, tak se mnou stárne ten klaun. Takže ten klaun se choval třeba před dvěma roky úplně jinak, teď se chová jinak a příští rok se bude určitě taky chovat jinak.

5. Je těžké vcítit se do role klauna Špíny, splynout s ním?

Pro mě je to jednoduché, protože můžu jen lusknout a už jsem v té roli, protože ten klaun ve mně prostě je. Já, když mám ten kostým, tak se chovám úplně jinak. Chovám se tak jinak nejen k divákům, ale i ke členům našeho cirkusu. Tak, jak se chová Špína, tak se, tak trošku chovám i já, ale v té roli je to stokrát horší, protože jsem typický beran. Jsem puntičkář, jsem tvrdohlavý a prostě musí být po mém, a to je hodně vidět v té roli a na tom jevišti. Já si velmi často vyberu někoho z publika a ten člověk musí udělat to, co já mu řeknu, no a když by to neudělal, tak mě to ještě víc nabudí. Ale zatím se nestalo, že by to ti lidé prostě neudělali.

Kristýna Bakosová, 9. O – text (foto: Internet)

Zlatý oříšek – konference

Zlatý oříšek je organizace, která podporuje talentované děti ve věku od 6 do 14 let. Unikátní je v tom, že se nevěnuje pouze jednomu oboru, ale všem oborům dohromady. Vítěze poté dále podporují, aby děti mohly svůj talent ještě více rozvíjet. Dne 16. 1. se odehrála tisková konference Zlatého oříšku. Byli zde slavnostně představeni laureáti a já měla tu čest si s laureáty udělat krátký rozhovor. Letos byli speciálními hosty pan Brzobohatý a paní Špotáková.

Viktorie Vágnerová a Kaiem Hossain-Selsdon se věnují standartním a latinskoamerickým tancům. Tanci se věnují již 7 let a reprezentují olomoucký kraj. Viktorie mimo jiné také zpívá a hraje na klavír. Kaiem hraje na klávesy. Jsou to 4násobní mistři České republiky a jezdí i do zahraničí.

Kolik tanců trénujete najednou? Kolik času trvá připravení jednoho tance (tréninky, sestavení choreografie)? Jak k tomu všemu stíháte školu?

Záleží na situaci a na tom, jaký tanec potřebujeme nejvíce doladit. Na závody se vše připravuje postupně a funguje to tak, že máme různé sestavy a s těmi vystupujeme. Vždy jenom něco málo upravíme podle hudby. Školu se musíme učit v autě a je to dost náročné.

.....

Alex Faivre se věnuje astronomii, matematice, zeměpisu, anglickému jazyku a hře na klavír. Na vesmíru ho lákají záhadné objekty a výbuchy supernov. Na klavír hraje od svých 5 let a v soutěži „Muzikant“ se mu podařilo už vícekrát vyhrát 1. místo.

Ty jsi pro časopis ABC uvedl, že tvým snem je podílet se na realizaci přistání lidské posádky na Marsu. Chtěl bys také členem této posádky? A jak by ses tedy chtěl na tomto projektu podílet?

Myslím si, že by to bylo velmi zajímavé, ale ty požadavky tam doopravdy letět nebo se tam teoreticky dostat jsou úplně jiné, takže uvidím, jak to půjde. My zhruba víme, kde máme mezery a co nás brzdí, ale zároveň o spoustě věcí ještě stále nevíme. A tomuhle bych se rád věnoval.

.....

Adam Hoferek se věnuje výrobě různých soch, sošek a modelů. Jednou ukradl své mamince kus alobalu a začal z něho vytvářet různé postavičky, zjistil, že ho to baví a začal se v tomto ohledu rozvíjet. Vymyslel dokonce svoji hmotu, která je podobná plastelíně. Nejčastěji tvoří seriálové a filmové postavičky.

Ty bys jednou chtěl vystavovat své výrobky a stát se sochařem. Na jakém místě bys nejraději tu výstavu měl a přemýšlel jsi někdy už nad tím, jak by ta výstava měla vypadat? Uvažoval jsi někdy nad tím, že bys vyráběl z jiného materiálu?

Pokud by to bylo možné, tak v New Yorku, ale zatím jsem rád za každé místo. Chtěl bych si vše aranžovat sám a chtěl bych, aby tam bylo hodně prostoru. Za chvíli bych měl mít výstavu v zámku Linhartovy ve městě Albrechtice. Ta bude k vidění od dubna do října. Zatím nemám v plánu zkoušet nové hmoty, ale v budoucnu bych rád zkusil dražší hmoty, co používají profesionálové.

.....

Marianne Rose Mladá se věnuje PoleDance a gymnastice. Gymnastiku dělá 5 let a PoleDance 2 roky. K PoleDance se dostala tak, že ráda šplhala a přišlo jí to velmi podobné gymnastice. V gymnastice má nejlepší hodnocení na kladině. Je neuvěřitelně ohebná a několikrát se dostala na mistrovství České republiky.

Marianne, ty jsi neuvěřitelně ohebná, jak často musíš cvičit, abys dosáhla těchto výsledků? Co je pro tebe nejtěžší cvik v gymnastice a co v PoleDance?

Gymnastiku cvičím zhruba 3 a půl hodiny a PoleDance zhruba hodinu, někdy více. Musím cvičit každý den. V gymnastice je pro mě nejtěžší přemýk na bradlech a v PoleDance to je asi cvik, kde jste na šňůře a držíte se tam jenom chodidlem.

.....

Jaroslav Pokuta je špičkový akordeonista. Na akordeon hraje teprve třetím rokem, ale i tak se zúčastnil již několika mezinárodních soutěží. Denně cvičí 4 hodiny a velmi ho to baví. Kromě akordeonu se věnuje hře na bicí, chodí na tanec a výtvarku.

Jak velké bylo tvoje největší publikum? Jak se cítíš na koncertech, máš velkou trému, nebo jsi schopný ji dobře zvládnout? A jaké to bylo vystupovat v Itálii? Skládáš i svoje písničky?

Největší koncert byl asi v Chrudimi, tam bylo zhruba 400 lidí. Trému zvládám bez problémů, protože koncerty miluju. V Itálii to bylo moc fajn. Nádherné prostředí, atmosféra a navštívil jsem zde tři fabriky na výrobu akordeonů. Složil jsem skladbu pro maminku. Ta skladba se jmenuje Tajemná noc.

.....

Radost Praha je Dětský pěvecký sbor, který působí pod Základní uměleckou školou v Šimáčkově ulici na Praze 7. Děti z Radosti zpívaly ve více než dvaceti evropských zemích a pravidelně se s úspěchem účastní mezinárodních soutěží. Založil ho sbormistr Vladislav Souček v roce 1961.

Vy jste říkali, že byste se už dlouho rádi letěli podívat do Japonska. Proč zrovna tam? Jak to řešíte, když někdo onemocní?

Hlavně je to asi z toho důvodu, že to je na jiném kontinentě. Už jsme procestovali velký kus Evropy a byli jsme dokonce dvakrát v Kanadě, takže teď bychom rádi letěli do Asie. Jinak je to celkově zajímavé místo, které bychom

rádi objevili. Pokud někdo onemocní, tak to není příliš velký problém, protože je nás opravdu hodně.

Erik Řehola je juniorským mistrem světa v agility. Psy trénuje už od svých 6 let a prvních závodů se zúčastnil v 8 letech. Aktuálně závodí se psem Skendym, kterému jsou 4 roky a je to sheltie. Minulý rok běhal s pudlicí Bafinou, se kterou dosáhli mnoha úspěchů. Erik se kromě agility věnuje také fotbalu.

Ty už jsi díky závodům procestoval pěkný kus světa. Do jaké země a na jaké závody by ses nejraději dostal? A pokud jedeš na závody do zahraničí, tak jak moc těžké je to skloubit se školou?

Rád bych se kvalifikoval na mistrovství světa dospělých, a to se odehrává každý rok jinde. Jinak konkrétní stát nemám, ale chtěl bych se podívat někam mimo Evropu. Naštěstí jsou závody většinou o víkendech, takže se to dá stihnout. Ale pokud se stane, že to je v týdnu, tak je to dost náročné.

Helene Grisonová 8. Š – text (foto: E. Spáčilová)

ŠKOLNÍ AKCE

Osmáci v parlamentu

Dne 3. 1. 2024 jsme jeli navštívit Parlament České republiky. Na začátku prohlídky nás čekal všeobecný přehled, který nám měl připomenout základní informace o tomto státním útvaru. Po skončení výuky jsme museli projít kontrolou kvůli bezpečnosti a poté jsme pokračovali prohlídkou dalších budov.

Prozkoumali jsme historické prostory, chodby a také jsme mohli alespoň zdálky nahlédnout do kanceláří některých poslanců. Při prohlídce jsme také navštívili jednací sál. Tam jsme se dozvěděli, jak vlastně fungují debaty, jaké mají pravidla a prohlédli jsme si zasedací pořádek poslanců. Poté jsme ještě navštívili místnost, kde se dělají rozhovory. Tím naše prohlídka skončila.

Naše návštěva parlamentu nám otevřela okno do světa politiky a jejího dění. Odcházel jsem s větším porozuměním a lepšími znalostmi, které je určitě dobré znát.

Valerie Klikarová, 8. U – text (foto: J. Bartáková)

Poslanecká sněmovna

Jeli jsme tam tramvají a kousek jsme šli pěšky. První nás přivítala průvodkyně, pustila nám „film“, který nám měl ukázat, co ta Poslanecká sněmovna dělá a k čemu je užitečná. Pak jsme šli do jiného vchodu, který vedl k detektoru kovu jako je v Senátu a na letišti. Pak jsme prošli částí Poslanecké sněmovny až k balkónům, ze kterých je vidět dobře na sál, kde poslanci projednávají poslanecké věci. Byli jsme také v takovém „bufetu“. Tam si poslanci můžou dát kávu a malé občerstvení. Šli jsme až do sálu, kde poslanci projednávají poslanecké věci. Tam byla jména poslanců, kteří tam pracují. Viděli jsme zde pult, kde poslanci přednáší a mají i zvonek na ztišení, když je tam až moc hlučno. Na konci mi to připadalo moc dlouhé, ale jinak super. Úplně na konci, když už jsme byli venku, tak jsme se vyfotili s policistou. Ještě, když jsme šli chodbou, tak tam někdo povídal do kamery, takže jsme možná v televizi na ČT1 nebo ČT24 nebo nějak tak.

Viktor Kraisinger, 4. F

Naše třída se vypravila prozkoumat Poslaneckou sněmovnu ČR, která sídlí v Thunovském paláci. Ve sněmovně na nás čekala paní průvodkyně. Zavedla nás k detekčnímu rámu, kde nás kontrolovali, zda nemáme zbraně či nůž. Paní nás prováděla různými chodbami.

Nejvíce se mi líbily nádherné lustry. Nejvíce se mi líbilo, když jsme šli do jednacího sálu. Tam jsme si mohli zkusit mluvit tam, kde mluví předseda Poslanecké sněmovny. Potom jsme se museli vrátit o třídy, protože jsme měli hlad. Moc jsme si to užili.

Agáta Svobodová, 4. F

Dne 11. 1. 2024 jela naše třída na prohlídku Poslanecké sněmovny ČR s výkladem. Exkurze začala v informačním středisku projekcí filmu o činnosti Poslanecké sněmovny. Dozvěděli jsme se například o vzniku Československé republiky v roce 1918 a o historii průběhu proměn parlamentu až do dnešní podoby. Při příchodu do Poslanecké sněmovny jsme museli projít RTG branou, kde dohlíželi policisté. Viděli jsme spoustu místností a chodeb a došli jsme na

balkon, odkud jsme měli krásný výhled na jednací síň. Navštívili jsme jednací sál a prohlédli si lavice poslanců (označené jménem) s hlasovacím zřízením a mohli si zkusit pultík pro řečníky. Viděli jsme podepsaný slib prezidenta Petra Pavla. Také jsme viděli fotografie s popisky všech prezidentů. Na jedné z chodeb byly vystavené vlajky různých zemí. Byl to krásný zážitek.

Josef Čížek, 4. F

Vystoupili jsme na Malostranském náměstí. V budově jsme museli projít bezpečnostním rámem. Naštěstí jsem nepípal. Budova je zrekonstruovaná. Viděl jsem místo Andreje Babiše, má číslo 75. Stál jsem u stupínku a volil jsem popelnice a dále jsem říkal, že učitelé mají jít do důchodu v 50 letech. Poté jsme se vrátili. Moc se mi to líbilo.

Franta Hrubý, 4. F

Hudební program ve 2.L

V úterý 16. 1. k nám do třídy zavítal Ondřej Smeykal, český výtvarník a jeden z nejlepších hráčů na didgeridoo na světě, aby nám představil netradiční hudební nástroje. Přivezl s sebou 3 didgeridoo a velký větrný gong. Nejprve nám představil didgeridoo – původní australský hudební nástroj. Mluvil o domorodcích, se kterými se několikrát setkal, a o termitech, kteří se na výrobě tohoto nástroje podílejí. Potom představil gong. Mohli jsme si vyzkoušet vibrace tohoto nástroje tím, že jsme těsně k němu přiložili dlaň. Potom nám pan Smeykal na tyto nástroje hrál a my jsme mohli relaxovat. Nakonec si děti za zvuků těchto nástrojů nakreslily obrázek. Tento dvouhodinový program jsme si moc užili a děti zaujal nejen hudební um hráče, ale i jeho svaly – tyto všechny nástroje totiž vezl vlakem z Českých Budějovic! :-) Pan Smeykal přislíbil další návštěvu v naší škole, aby si tento program mohly užít i jiné třídy.

Veronika Bočková – text + foto

Zde jsou postřehy některých žáků

Moc se mi to líbilo. Měl tam velký gong a zajímavou didgeridoo. Ten gong byl velmi těžký. Pan Smeykal je velice talentovaný. Didgeridoo pocházela z Austrálie.

Hana Mihálová

Hodně mě zaujalo, jak ti domorodci mohli vymyslet didgeridoo. Také mě zaujalo, jak může člověk vyrobit gong. Zajímal mě, kde sehnal všechny ty nástroje. Také mě zaujalo, jak mohl pan Smeykal unést všechny ty nástroje.

Kryštof Pokorný

Líbilo se mi, jak pan Smeykal hrál. Také se mi líbilo, že jsme kreslili obrázek. Hodně mě zaujalo, že unese tolik nástrojů.

Aneta Wittigslagerová

Viděli jsme velký gong a obří didgeridoo. Hodně mě překvapilo, jak bylo všechno velké. Táhl hrozně velké věci a divím se, že nedostal kýlu.

Michal Podlešák

Bylo hezké, jak hrál, a také jsme se toho hodně dozvěděli. Moc nás to potěšilo.

Klára Hejduková

Sněhurka is not dead

4. F jela do Divadla Minor na představení Sněhurka is not dead. Když jsme jeli metrem a vystupovali jsme, tak paní zařvala: „Rukavice!!!“ A vyhodila je z metra ven. Ty rukavice byly moje 😊.

U vchodu do divadla byla ulita, do které jsme mohli lézt. Představení bylo o Sněhurce, zlé královně a youtuberovi s kokosem. Zlá královna se pyšnila, že je hezčí než Sněhurka, a youtuber povídal, jak otevřít kokos. Sněhurka měla 7 trpaslíků, kteří zpívali v kapele a youtuber ukazoval, čím otevřít kokos (vrták, kladivo) a co je uvnitř kokosu. Sněhurka snědla jedovaté jablko, spadla na zem a trpaslíci ji dali do rakve. Potom youtuber přišel ke Sněhurce a dal jí pusu. Sněhurka ožila! Youtuber se oženil se Sněhurkou a zlá královna vypadala hůř než Sněhurka. Bylo to super představení a moc se mi to líbilo.

Josef Čížek

18. ledna jsme byli v divadle Minor. Jeli jsme na představení SNĚHURKA IS NOT DEAS. Když jsme tam dojeli, na chvíli jsme si mohli pohrát na hřišti. Představení bylo o tom – jako v normálních pohádkách o Sněhurce. Někde bylo i strašidelné, například když když

královna vyráběla otrávené jablko. Bylo to srandovní, protože tam byl pán, jak rozbíjel kokos 😊. Divadlo se mi moc líbilo 😊.

Agáta Svobodová

Ve čtvrtek jsme šli do divadla Minor. Bylo to o tom, že je Sněhurka mrtvá jako první. Když jsme byli v tom divadle, tak tam byla královna, která vypadala divně. Ale pak to začalo: známý příběh o zlé královně, krásné Sněhurce, zrcadle a sedmi trpaslících. Kdo by však čekal Sněhurku v podobě milounké princezny, bude nejspíše pořádně zaskočen. Minorská Sněhurka je puberťačka, co raději nosí vytahanou mikinu než šaty a cestu z lesa hledá s mobilem v ruce. Princ probouzející Sněhurku polibkem natáčí kutilská videa na YouTube a trpaslíci jsou členy hudební kapely, která to umí pořádně rozjet.

Gábi Kovalová

Ve čtvrtek jsem šel do školy celý natěšený, protože jsem věděl, že půjdeme do divadla Minor!!! Ve třídě jsme si řekli, co a jak a vyšli jsme. Cesta byla dlouhá. Jeli jsme autobusem, potom metrem a potom tramvají. Když jsme přijeli do divadla Minor, připadal jsem si, jako kdybych vstoupil do Wonkovy továrny na čokoládu. Všechno bylo tak pestrobarevné, až mě z toho přecházel zrak. Byl tam hrací koutek, takže jsme rychle odhodili všechny věci a šli jsme si hrát. Bylo to strašně fajn. Když moje představení začalo, tak moje oblíbené scéna byla, jak se Sněhurka ztratí v lese a vybijí se jí mobil a zakřičí: „SAKRA!!!“ Představení se mi bombasticky líbilo. Jsem rád, že jsem na něm byl.

Šimon Švec

Návštěva ČNB

S třídou 4. G jsme byli v České národní bance. Když jsme tam přišli, museli jsme projít bezpečnostní kontrolou. Vstoupili jsme do sálu, kde bylo spousta interaktivních her, kde se toho dalo spousta zjistit. Potom nás paní průvodkyně vzala 12 metrů pod zem a tam jsme koukali na krátký kreslený film o tom, kam si ukládat peníze a proč máme centrální banku. Poté jsme šli do trezoru. Dveře od trezoru váží jak jeden nákladník. V trezoru jsme viděli největší minci v Evropě a druhou na světě. Pak jsme zvedali zlatou cihlu. Nejdřív jsme zvedali dřevo (0,50 kg), pak ocel (5 kg) a nakonec zlato (12 kg). Zlatá cihla byla opravdu těžká, zvedlo ji jen

pár dětí. Poté jsme šli zase nahoru a tam jsme se také koukli krátký film. Byl o tom, jak naše bankovky mluví. Pak jsme vyplnili pracovní list a koukali se, jak se bankovky prosvěcují. Na chvíli jsme se rozešli a mohli jsme si udělat nějakou interaktivní hru. Měli jsme na to asi 10 minut. Na konci jsme dostali knížku s různými

doplňovačkami a paní učitelka nám koupila vizitky. Potom jsme se oblékli a z České národní banky odešli.

Miriam Masnicová, 4. G – text (foto: Internet)

Olympiáda v anglickém a německém jazyce

Třetí lednový týden se konala školní kola olympiád v anglickém a německém jazyce. Dobrovolná soutěž proběhla odpoledne po vyučování ve dvou kategoriích: 7. třída a 8. + 9. třída.

Jak konverzační soutěž u nás ve škole vypadá?

Skládá se ze dvou částí - poslechové a ústní. Při poslechu účastníci podle autentické nahrávky odpoví na otázky. V ústní části každý účastník prokáže svoji

schopnost v jazyce komunikovat na dané téma zhruba 1-2 minuty a odpovídá na otázky „rozhodčích“ (vyučující angličtiny/němčiny).

Výsledky anglické konverzace:

v kategorii 7. ročník: L. Marková; 8. – 9. ročník: A. Vítkovský.

Výsledky německé konverzace:

v kategorii 7. ročník: M. Hrubý; 8. – 9. ročník: M. Pert.

Všichni účastníci předvedli odvahu a úžasné výkony, za které dostali i odměnu v podobě jedničky do Bakalářů a diplom.

A co dále?

Obvodní kola proběhnou 20. 2. v anglickém jazyce a 28. 2. v německém jazyce již jako aktivita mimo školu v době vyučování. Zde naši reprezentanti budou soutěžit s žáky z jiných škol na Praze 4. Pojďme jim držet palce! Jak jsme si vedli, se dozvíte v dalším čísle KIWI.

Milena Hrubá – text + foto

Fénixové v Praze Karla IV.

Ve čtvrtek 1. února jsme vyrazili na výstavu. Jeli jsme metrem a poté jsme šli přes Staroměstské náměstí do domu U Zlatého prstenu. Nejprve jsme prošli takovou chodbou, kde byla projekce, jak Karel IV. jede se svou družinou na lov. Potom jsme šli do takové místnosti, kde jsme museli poskládat kostky a potom

je seřadit, podle toho, jak šel za sebou život Karla IV. Potom jsme šli do druhé místnosti, kde byly zbytky soch z doby Karla IV. Potom jsme vybrali krále Karla IV., což byl Viktor. Prošli jsme

zrcadlovým bludištěm a ocitli jsme se u modelů: Vyšehrad, Pražský hrad, Chrám sv. Víta. Tam jsme korunovali krále Karla IV. a šli jsme do další místnosti. Povídali jsme si tam o různých věcech z doby Karla IV. Pak jsme šli do další místnosti a tam byl 3D model Prahy.

K tomu nám pustila paní průvodkyně povídání a přitom se rozsvěcovala jednotlivá místa. To se mi líbilo ze všeho nejvíc. Nakonec jsme šli dom místnosti, kde jsme stavěli Prahu z doby Karla IV. Pak nám prohlídka skončila. Po prohlídce jsem si koupila vizitku a jeli jsme do školy.

Ella Haubertová

Ve čtvrtek 1.února jsme se třídou jeli na Staroměstské náměstí podívat se na orloj. Pak jsme šli do domu U Zlatého prstenu na výstavu Praha Karla IV. Nejdříve jsme se trochu nasvačili a pak jsme šli do místnosti v prvním patře.

Rozdělili jsme se na skupiny po čtyřech a dostali jsme kostky na poskládání obrázků. Když jsme kostky správně postavili, tak nám vyšly zážitky ze života Karla IV. Poté jsme si měli vylosovat z mističky dřívko a ten, kdo měl dřívko ve tvaru věžičky, se převlékl za Karla IV. Karlem IV. se stal Viktor

a dostal plášť a korunu. Pak jsme šli do místnosti, kde byl model Prahy, a paní průvodkyně vyprávěla, jak postupně vznikala. Nakonec jsme z dřevěných kostek postavili Prahu. Výstava se mi moc líbila a byla velmi poučná.

Anežka Orsáková

Na výlet jsme jeli MHD. Když jsme dorazili, tak tam čekala paní průvodkyně, přivítala nás a řekla nám, kam si máme dát věci. Poté jsme šli po schodech nahoru do prvního patra. V prvním patře jsme prošli chodbou, ve které se promítali koně. Pak jsme stavěli obrázkové kostky od Karlova narození až ke smrti. Potom si každý žák vybral kostku, ale jen jedna kostka určovala, kdo bude králem. Byla to věž. Všechny ostatní kostky nic neurčovaly. Ten, kdo měl věž, tak byl král Karel IV. a Karel IV. jsem byl já a měl jsem velikou radost. Poté jsme viděli promítání celé Prahy, nakonec jsme všichni stavěli vybranou část Prahy a já – jako Karel IV. - jsem seděl na trůně (stoličce). Bylo to super.

Viktor Kraisinger

Pet tropicana

Od 19. 1. do 7. 4. můžete navštívit tropický skleník Fata Morgana v pražské Troji, kde se koná nová výstava Pet tropicana. Jak již ze samotného názvu vyplývá, jde o vytvořené objekty z plastu, konkrétně z plastových nápojových lahví. Uvidíte zde krásnou pestrou tropickou floru a faunu, kterou vytvořila výtvarnice, sochařka a umělkyně Veronika Richterová. Díla jsou rozmístěna podle

biotopů. První část je věnována suchomilným rostlinám a budou tam k vidění nejružnější sukulenty, kaktusy nebo bambusy. Ve druhé části tropického deštného lesa se setkáte s tropickými rostlinami. Poslední část se věnuje flóře horských oblastí, ve které budou zejména houby a masožravé rostliny. Pokud vás výstava zaujala, můžete navštívit i komentovanou večerní prohlídku, která už je ale určena především dospělým a starším dětem.

Anežka Galíková, 8. T – text (foto: Internet)

Jarinovo poetické okénko

Fakt, že žáci netráví svůj čas pouze koukáním do svých mobilů, potvrzují následující řádky. Hezky se posadte a v klidu si vychutnejte řádky poezie tvořené Jaromírem Šmidrkalem ze Včel, jedná se o asociační explozi osobitých myšlenkových prvků autora.

Ahoj, já jsem Jarin,
moje básně budou teď Tvůj adrenalin.
Možná trochu suchej humor,
možná dost kapalin.
Zůstane to ve Vás,
jak nasáklej naftalín.

Možná trochu poetiky,
možná trochu rapu.
Ale nikdy slabota,
jako u Vás depu.
Podívej se za sebe,
zda tam někdo není.
To jsou moje básně
a za rohem zuby cení.

Čti ty řádky s respektem
a artikuluj sladce,
nebo Tvůj divnej smích
skončí na skládce.
Pro tentokrát konec
a v příštím čísle zase,
to už asi budu v rapu
dělat mega bosse!

Pluckley

In a small village surrounded by fog
Where the barrier between life and death is weakest
The dead come to this place called...Pluckley.

There are many ghosts who come and go
But there are some who'd rather show
The many powers that they have
Or just scream and break a glass

One is the white and red lady
The red looks for her child but to no avail
While the white one simply sits and plays
With her white dog, all day

There's also a forest here
Where the dead scream and scream
At campers who just wish to sleep.

One establishment still remains
The black horse pub is a shining beacon for the dead
But they simply cannot stay
Beacuse a ghost, to no avail
Breaks their things and flies away.

The last is a bit more friendly
She simply smokes on Pinnock bridge
Smoking days away
While she watches the fish swim away.

Jaromír Šmidrkal, 7. V – texty básní

MEZI ŽÁKY

Vaříme na Jižní, vaříme rádi

V pondělí 22. 1. jsme zakončili první pololetí na kroužku vaření. Věřte, že party to byla opravdu jedinečná. Děti pily a jedly, co mohly, měl jsem u některých pocit, že objem jejich břicha je nekonečný :). Hlavním cílem poslední lekce bylo pasování jednotlivých dětiček do stavu kuchtíka, zda se tak stalo, potvrdil onen certifikát.

Na mně, jako na vedoucím kroužku, leželo břímě všech překvapení. Mezi ně patřily dárkové tašky, různé druhy pizz, dětský šampus a jiné. Z fotografií sami posuďte, zda právě tohle vedlo k jejich spokojenosti.

Tomáš Mrkva (text + foto)

Lednové družinové výlety 3. ročníků

V půli ledna jsme byli bruslit na kluzišti Folimanka. Kluziště bylo veliké. Bylo tam i občerstvení a půjčovna bruslí. Někdo neměl svoje brusle, tak si je tam vypůjčil. Mohli jsme si tam zapůjčit hrazdy pro toho, kdo neuměl moc bruslit. Byly ve tvaru velryby a tučňáka. Mohl jsem na ně sednout a kamarádi mě mohli vozit. Bylo tam krásně.

Na druhém lednovém výletu jsme byli v České televizi na Kavčích horách na výstavě „Telka slaví 70“. Když jsme přišli, tak jsme si dali do skříněk oblečení a šli jsme na výstavu. Byly tam 2 výstavy, my jsme nejdřív šli do té první, kde jsme prošli barevným tunelem. Hned na začátku byla interaktivní hra. V další místnosti byly kvízy a míčové hry. Mohli jsme se tam i vyfotit, pan vychovatel a paní vychovatelka si fotky poslali na svůj e-mail a pak to přeposlali na e-mail našich rodičů a tak dále... V další místnosti bylo nahrávací studio, puzzle a speciální tužka na malování na zeď.

V poslední místnosti byly domy, kterými jsme mohli procházet. V prosklené díře ve zdi byli hlavní hrdinové pohádek, například Žížaláci. Poté jsme se rozdělili do dvou skupin. Jedna skupina zůstala na první výstavě a dál si hrála. Druhá skupina šla na druhou výstavu. Tam byli staré psací stroje, na kterých jsme si mohli něco napsat. Dále kostýmy a herna. Všem se to moc líbilo, byli bychom tam rádi déle, ale to nešlo, museli jsme se vrátit.

Jakub Mikula, 3. J – text (foto: M. Vondráková)

První turnaj

Rádi bychom se s vámi podělily o náš první turnaj, kterého jsme se zúčastnily 6. ledna 2024. Hrály jsme v Beachklubu Pankrác. Turnaj se jmenuje Pražská beachliga. Patříme do kategorie U10, to znamená do 10 let věku. V této kategorii můžou hrát kluci i holky. Začínalo se ve 13:45. Hrály jsme osm zápasů, každý na jeden set do 15 bodů.

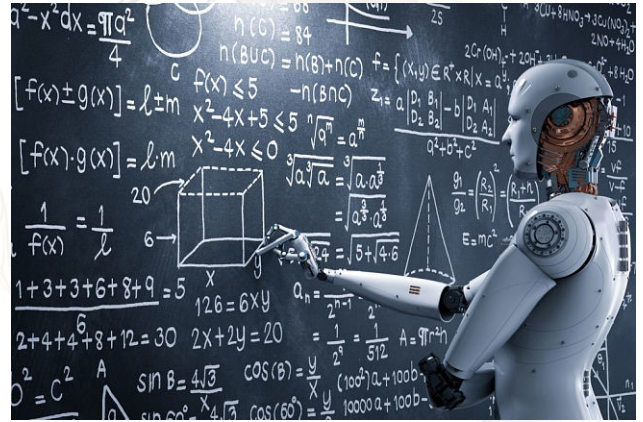

Na začátku jsme se strašně bály, ale pak jsme zjistily, že to není nic těžkého. Hrály jsme přehazovanou. Jen dvakrát jsme prohrály. Přesto jsme skončily na devátém místě z dvaceti dvojic. Turnaj jsme si moc užily, i když jsme nebyly na prvním místě. Hrály jsme spolu poprvé, takže to byl dobrý výsledek.

Anička Marková a Adélka Řezáčová, 3. CH (text + foto)

Klady a zápory umělé inteligence

Umělou inteligenci vynalezl John McCarthy v roce 1956 na univerzitě Dartmouth College. Je to systém, který je schopen vnímat své prostředí. Může mít podobu programu, který je zabudovaný v počítači, může být například v robotech, moderních autech. Sbírá informace z okolních zdrojů, například ze senzorů a kamer a reaguje na ně. Může se přezdívat univerzální stroj. Umí dělat hodně věcí, včetně překládání jazyků. Existuje i takzvaná úzká umělá inteligence a ta například rozpoznává obličeje. Umělá inteligence se učí svými chybami. Anglicky se umělá inteligence řekne „artificial intelligence“, zkratka „AI“.

Doporučuji vyzkoušet tuto stránku umělé inteligence: <https://openai.com/>

Klady:

- ✓ může sloužit k analýze velkého množství dat,
- ✓ může zastoupit lidí při některých rutinních úkolech,
- ✓ umí odpovědět skoro každou otázku.

Zápory:

- ✓ nebezpečí úniku informací,
- ✓ možná ztráta některých pracovních míst,
- ✓ neumí odpovědět například na otázku, jaké bude zítra počasí.

Jakub Mikula, 3. J (zdroj: internet, openai.com)

Knihovna Jezerka

S kroužkem „Klub čtenářů 3. ročníku“ jsme dne 25. 1. jeli do knihovny Jezerka. Bylo to tam úžasné! V 1. patře byly naučné knihy a knihy pro děti, knihy o dobrodružstvích, pohádky, historické romány a dokonce i komiksy. Bylo tam tolik zajímavých knih, že jsem se skoro nemohla rozhodnout, kterou si půjčit. Pak tam byly krásné barevné deštníky, sedačky, čtecí budka a dětská herna, pohodlná křesla a klidné prostředí, které nám umožnilo skvěle se soustředit na čtení. Knihovna je velice krásně řešená a je tam mnoho světla a tepla, pokud svítí slunce. Určitě bych knihovnu Na Jezerce doporučila ostatním jako skvělé místo pro objevování nových světů a příběhů.

Ema Kolářská a Jakub Mikula, 3. J – text (foto: H. Malečková)

Raptíci hráli Kin-Ball

Kin-Ball je týmový sport, jehož cílem je odehrát míč tak, aby jej tým na příjmu nechytil a míč se dotkl země. Kin-ball byl vytvořený v roce 1986 v Québecu (Kanada) profesorem tělesné výchovy Demersem. Je to sport, ve kterém proti sobě hrají současně tři barevně odlišené týmy na ploše 20 x 20 metrů. Těmito barvami jsou černá, modrá a bílá. Každý z týmů má v poli 4 hráče. Míč má průměr 122 cm a je odehráván s hláškou omnikin + barva podle toho, na kterou barvu tým míří. Balon při podání musí letět minimálně 180 cm, jinak je podání chybné. Dotyk míče země (podlahy) znamená bod pro družstvo, která nechybovalo.

První trénink měli Eoraptoři na hodině TV a bylo se opravdu na co dívat. Jelikož míč svým objemem zavalí skoro každého v pátém ročníku, vznikla spousta vtipných situací a příběhů. Zkuste to také 😊.

Dušan Hubač – text + foto

ANKETA

Sport a život

V této anketě jsem oslovila 2 bývalé žáky a 1 bývalou žákyni - „učitelské“ děti, jak vnímají sport. Požádala jsem o spolupráci paní učitelku Markovou a jejího syna Adama, paní učitelku Malečkovou a jejího syna Tomáše a paní učitelku Bartákovou a její dceru Terezu. Všem jsem položila 4 stejné otázky.

- 1. Jaký sport jsi během ZŠ dělal/děláš i nadále?**
- 2. Jak často jsi musel/musela trénovat a byl/byla jsi úspěšný?**
- 3. Dají se zvládnout tréninky a turnaje s běžnou docházkou do školy?**
- 4. Dokážeš si představit svůj život bez nějakého sportu?**

odpovědi Adama

1. Florbal
2. Trénuji 3x týdně, myslím si, že nejsem nijak zvlášť úspěšný.
3. To se moc dobře stihnout nedá, hlavně kvůli úkolům a přípravám na testy.
4. Ne, nedokážu.

Tomáš odpověděl

1. Během studia na základní škole jsem se věnoval volejbalu. S ním pokračuji i nadále na gymnáziu.
2. Začínal jsem na 4 trénincích týdně, ale kvůli vyšší náročnosti studia nyní trénuji 2x – 3x týdně.
3. Na základní škole jsem nikdy neměl problém s tím učivo stíhat, trénovat jsem tedy mohl frekventovaně. Na gymnáziu se nároky učitelů zvýšily,

a proto jsem začal trénovat méně. Když si ale vše dobře naplánuji dopředu, není problém stíhat školu, sport i se vídat s přáteli.

4. Bez sportu si nedokážu život představit, protože mi dal disciplínu, kamarády a spoustu dalšího.

Tereza reagovala takto

1. Začala jsem aerobikem u paní učitelky Malečkové, tam jsem pocítila, že by mě mohl bavit tanec. I díky mamce a ségře jsem zkusila mažoretky a ty mě provází životem už přes 14 let.
2. Ze začátku jsem měla tréninky jen jednou týdně, s přestupem do soutěžní skupiny se počet tréninků zvýšil na tři a víkendová soustředění jednou za měsíc. Dřina a dlouhé hodiny v tělocvičně se vyplatily, s holkami jsme si ze soutěží přivezly titul mistryň světa a několik titulů mistryň Evropy.
3. Určitě dají, ale je to individuální, záleží na přístupu žáka ke studiu. Sama jsem s kombinací škola-trénink nikdy problém neměla, sport jsem měla jako odreagování a studium jsem brala jako pomůcku, díky které se neztratím ve světě.
4. Sport vnímám jako velkou součást svého života. Už od mala jsem milovala sledování sportovních utkání a závodů v televizi, sama jsem se poté sportu věnovala a nyní bych u něj ráda zůstala, i když trošku v jiné roli. Díky studiu žurnalistiky se postupně dostávám k žurnalistice sportovní. Je tedy zřejmé, že si život bez sportu nedokážu představit.

Justýna Hájková, 8. U – text

CESTOVÁNÍ

Mexiko

Mexiko je země ležící v jižní části Severní Ameriky. Je známé svou bohatou historií, kulturou, jídlem a přírodními krásami.

Mexiko má bohatou historii starých civilizací, jako jsou Aztékové, Mayové a Olmékové. Tyto civilizace zanechaly pozoruhodné archeologické památky, jako jsou pyramidy v Teotihuacánu, Chichén Itzá nebo Palenque. Mexiko má také rozmanitou a bohatou kulturu, která se projevuje v umění, hudbě, tanci a tradičním řemesle.

Chichén Itzá

Z vlastní zkušenosti bych vám doporučil vycestovat na poloostrov jménem Yucatán, naleznete zde jak krásné pobřeží, tak i historické památky. Také doporučuji si zajít do nějaké kontinentální restaurace na nějaké pořádné místní jídlo.

Maxmilián Březina, 9. P – text + foto

Jak se žije na horách

Je zima a většina z nás jezdí na hory lyžovat. Proto jsem se rozhodla tentokrát napsat o tom, jaké to je žít na horách.

Náhoda nebo osud tomu chtěly a mamčin bratr Petr (přes to, že je Pražák), spojil svůj život s Krkonošemi a Brádrlerovými boudami. Jednu z nejstarších horských bud provozuje od roku 2007.

Přestože se k Brádlerkám dá dojet autem (přes zimu pouze rolbou, nebo na skútru), zůstávají stranou rušnému životu, který se odehrává dole ve Špindlerově Mlýně.

Pro sportovce, vojáky a skialpinisty jsou však dobře známou adresou.

Petr si drsné hřebeny Krkonoš dobrovolně zvolil za svůj domov. Práci horského boudaře označuje za životní styl. V současné době patří mezi nejdéle působící boudaře v Krkonoších.

Začínal na nedaleké Patejdlově boudě před 25lety jako domovník. Později dělal provozního na Medvědí boudě a jeden čas také šéfoval na Výrovce. Na Brádlеровých boudách je už 17let.

Začátky na Brádlerkách nebyly vůbec jednoduché, ale teď tam jezdí (kromě škol a školek) na zimní výcviky hlavně vojáci, hasiči a policisté. A také skialpinisté.

V zimě je za boudou opřena 10 m vysoká ledová stěna, stojí tam i zimní bivaky pro dobrodružné nocování ve spacáku. Na boudě mají i půjčovnu skialpinistického vybavení a pořádají tam kurzy přežití a skialpinismu.

Brádlěrky nejsou místem, kam se jezdí kvůli luxusu. Je to stará horská bouda, a tak to i zůstane. Jezdí tam zedníci i ředitelé, protože se tam setkávají lidé se stejným zájmem o hory a sport.

I já už chodím na skialpech a třeba vám o tom zase někdy napíšu.....

Eliška Posekaná, 3. I – text + foto

Vtipy motivované školou

Syn ráno při snídani: „Mami, já už do té školy nechci chodit.

Děti si ze mě dělají legraci a učitelky mě nesnášejí“

„Musíš tam! Přece tam už děláš přes 50 let ředitele.“ 😊

Učitelka se otočí a začne křičet: „Kdo se to tu pořád otáčí?“

„Země!“ odpoví Pepíček.

Učitelka se naštve: „Kdo to řekl!“

„Galileo Galilei“ odpoví Pepíček. 😊

„Pepíčku, skloňuj slovo chléb.“

„Kdo, co – chléb“.

„S kým, s čím – se salámem“.

„Komu, čemu – mně“. 😊

Jakub Mikula, 3. J (zdroj: Vtipy pro děti – upraveno)

Word Search

The English word search puzzle was invented by Norman E. Gibat of Norman, Oklahoma on March 1, 1968.

His small publication called the Selenby Digest published a word search puzzle that included 34 Oklahoma towns that could be found up, down, across and diagonally in a 20×20 grid.

His puzzles quickly grew in popularity among local people, and soon began showing up in classrooms around the whole area as teachers loved using them as educational tools for their students. Shortly the puzzles spread throughout the world.

By: Michaela Smirnova, 5. D

Find words:

PANDA,

FISH,

ZEBRA,

CAT,

ELEFANT,

DOG.

P	Q	Z	D	O	G	E
A	F	U	I	F	G	L
N	I	Z	U	S	C	E
D	S	E	O	A	H	F
A	H	B	T	H	X	A
R	W	R	B	M	Y	N
T	E	A	S	N	Z	T

Word Search made by: David Špaček a Abigail Michalová 5.Č